

ΒΗΜΑ 1/7/01

ΑΠΟΛΙΤΙΣΤΑ ΜΟΝΟΤΟΝΙΚΑ

Αποκάλυψη τώρα

Του Δ.Ν. ΜΑΡΩΝΙΤΗ

Η ΑΙΦΝΙΔΙΑΣΤΙΚΗ κίνηση Σημίτη στο Εκτελεστικό της προπερασμένης εβδομάδας επιδέχεται κάθε λογής ερμηνείες και παρερμηνείες: άλλοι μίλησαν για αθέμιτο εκβιασμό· άλλοι για εκδίκηση· οι φιλοπαίγμονες για ματ, που απέδειξε την τέχνη του καλού σκακιστή σε κάποιους ατζαμήδες. Αυτές και άλλες ομόλογες αντιδράσεις μού φαίνονται λίγο πολύ παγιδευμένες στην επίκαιρη εκκρεμότητα της κομματικής και πολιτικής μας ζωής, που θα τραβήξει σίγουρα ίσαμε τον Οκτώβριο· οπότε αναμένεται να δούμε αν τελικώς θα λυθεί ή θα σφίξει περισσότερο ο γόρδιος δεσμός, που πάει να πνίξει εδώ και κάμποσο καιρό όλα τα κόμματα – και όχι μόνον, όπως αφελώς νομίζουν μερικοί, το ΠΑΣΟΚ, έτσι κι αλλιώς μπλεγμένο ακόμη στον ομφάλιο λώρο του.

Ωστόσο, ενόψει της γενικότερης αυτής κρίσης, για την οποία σχετικοί και άσχετοι λένε το μακρύ και το κοντό

Ο χώρος της ανανεωτικής

Αριστεράς άρχισε

πια να με δαιμονίζει

με τη σαμπανιζέ του υπεροψία

τους, προέκυψε ένα γραπτό κείμενο ιστορικής, κατά τη γνώμη μου, σημασίας: εννοείται η δημοσιευμένη δήλωση Σημίτη, με την οποία άνοιξε κι έκλεισε η συνεδρία του Εκτελεστικού της προπερασμένης Πέμπτης, όπου περίσσευε το μελόδραμα. Γιατί, αν μη τι άλλο, τούτο το κείμενο δείχνει την πολιτική σοβαρότητα του Σημίτη, σε μια εποχή που προφανώς υφίσταται έλλειμμα σοβαρότητας, παρά τις σοβαροφανείς πόζες του ενός και του άλλου, που παίζουν το φιλόδοξο προσωπικό τους παιχνίδι εν ου παικτοίς.

Το περί ου ο λόγος κείμενο είναι, κατά τη γνώμη μου, από κάθε άποψη αποκαλυπτικό. Οικονομημένο στην έκτασή του, επιμένει στην κυριολεξία: ορίζοντας τα σημαντικότερα προβλήματα αιχμής του πολιτικού μας βίου· καταγράφοντας λάθη που έγιναν· ελέγχοντας εσωκομματικές και εξωκομματικές συμπεριφορές, που υπονομεύουν το πολιτικό μέλλον της χώρας, το ίδιο το κύρος της πολιτικής ζωής και των εν ενεργεία πολιτικών.

Κυρίως όμως πρόκειται για ένα κείμενο προσωπικής και πρωθυπουργικής γενναιότητας, ανάλογα παραδείγματα της οποίας σπανίζουν στην πολιτική ιστορία του τόπου. Γιατί η πρόθεση παραίτησης του Σημίτη από το πρωθυπουργικό και αρχηγικό του αξίωμα, στην περίπτωση που θα συνεχιστεί η εσωκομματική αντιπολίτευση, δεν αποτελεί κόλπο εκβιαστικής τακτικής, αλλά τεκμήριο ανθρωπίνης και πολιτικής αξιοπρέπειας και ευθύνης.

Στο σημείο όμως τούτο επιβάλλεται να ανοίξω διπλή παρένθεση, εν είδει δημόσιας ομολογίας. Καλώς ή κακώς, για είκοσι πέντε περίπου χρόνια, δεν υπήρξα μήτε οπαδός μήτε και ψηφοφόρος του ΠΑΣΟΚ, με εξαίρεση τις τελευταίες κοινοβουλευτικές εκλογές, στις οποίες ψήφισα Σημίτη. Εκτός των άλλων, επειδή ο χώρος της ανανεωτικής αριστεράς, στην οποία έμεινα πιστός τόσα χρόνια, άρχισε πια να με δαιμονίζει με τη σαμπανιζέ του υπεροψία.

Και προχωρώ στη δεύτερη παρενθετική ομολογία. Αυτό που τράβηξε στην αρχή την προσοχή μου και μετά την εκτίμησή μου απέναντι στο πρόσωπο του Σημίτη ήταν ότι, ευτυχώς, δεν διέθετε χαρακτηριστικά χαρισματικού ηγέτη: μήτε φυσιογνωμικά μήτε και ρητορικά. Η εξέλιξη του επομένως έδειξε ότι, επειδή ακριβώς φάνηκε ασυνήθιστα αιγιματικός, κατόρθωσε να επιβληθεί και να κερδίσει την εμπιστοσύνη μεγάλου μέρους του ελληνικού λαού. Ίσως γιατί με τη στάση του και τη γενικότερη συμπεριφορά του απέδειξε ότι το πρωθυπουργικό και αρχηγικό του αξίωμα δεν απορρόφησε τη λογική και ηθική του εγρήγορση. Παραμένοντας δηλαδή ενεργός και αποτελεσματικός πολίτης και πολιτικός, κράτησε συγχρόνως απρόσβλητη την υπεύθυνη κρίση του, τη σοβαρότητα και τη φρόνησή του. Τούτο δεν σημαίνει πως υπήρξε πολιτικά αλάθητος, αλλά και μέσα στα λάθη του συντήρησε τη βαθύτερη συνέπειά του.

Τώρα λοιπόν, μπροστά στο εκβιαστικό δίλημμα να παραμείνει αυτός που είναι ή να εξομοιωθεί με τους κάθε λογής πολιτικάντηδες, δήλωσε πως είναι έτοιμος να παραιτηθεί, και το εννοούσε. Τα παρεπόμενα μιας τέτοιας γενναίας απόφασης θα φανούν στο άμεσο μέλλον. Η γνώμη μου είναι ότι, από εδώ και πέρα, η σκυτάλη περνάει πια στους νοήμονες πολίτες· κυρίως σε όσους διαθέτουν ακόμη πράγματι αριστερά ανακλαστικά. Οψόμεθα, λοιπόν.